

V o n a t o k

1.

Nem a sorsjegy szab csacska sorsokat.
Nincs szerencse-kerék.
Az élet állomásán vár a sors-vonat,
és mindenki belép.

Semmi sincs pontos menetrend szerint.
Betuszkolnak, s ki lázad, ostoba.
Csütörtökön akartunk,
s péntekre érünk. De mégis jobb késve, mint
soha.

Vigasztaló:
harcolni, élni mindenütt lehet.
S mindenütt egyforma a nap s az éjszaka.
Ha valaki eltéved,
arról a vonat nem tehet.
Csak ő maga.

2.

Ki hova s mért megy, vajjon ki tudja,
s egymást vajjon kivel kerüli el.
Hiszen bolygónknak is örök az útja, —
hova száguld
lobogó kérdéseivel?

És valahol mindannyiunkat
(túl néhány csalódás-körön,
mikor azt hisszük, vége az útnak),
vár az öröm.

De a vonat csak
fél percig áll majd,
s a vágy megpihen Valakikben.
Tovább utaznak, tovább várnak,
és már késő lesz minden.

E Z N E M T E V A G Y

Ez nem te vagy.
Vagy csak véletlenül.
Szívemen gyenge nyom.
Kinek a lába lépte?
Hogy szeretek —
rejteni mivégre?
De hogy kit, nem tudom.

Érted-e?
Talán majd rájössz egyszer.
Egészséges csak úgy vagyok,
ha szagatnak a szerelmek.
Nem tudom, jó-e,
hogy a kezéd mégsem ereszt el.
És hogy mégis szeretlek,
amikor szeretlek.

Gyűlölni?
Talán valóban az volna jobb.
Ámde szerelem híján
Nem sok kell, hogy egészen elnémuljak.
Párás csészék fölébe hajolok.
Az egyik túl kicsi. A másik túl nagy.

Ez nem te vagy.
Ez lehetne akárki más is.
Nem most, hisz nekem most a világ vagy.
De különben.
Egy az íze minden asszonyi szájnak,
s akármelyik asszonyi pilla
egyformán úszik a könnyben.

Ez nem te vagy.
Bár te vagy a cél és a kezdet.
Mert egyáltalán, mi az, hogy: minden?
Az egész láthatár vagy.
De mögötte új földet sejtek,
amelynek széle nincsen.

És senki sincs,
aki minden álmomat látogassa.
Te sem vagy ez.
Se valamelyik másik.
Vonat vagyok,
amely nem fékez, nem jelez,
csak fut állomástól-állomásig.

AZ ENYÉM MINDEN AMI ELMULT

Talán majd egyszer én is megöregszem.
Lázam elsöprik szigorú szelek.
Oh, nincs hát mód, hogy addig félretehessem.
a meleget?

Ajkaim és a két szemem
megőrizzem ilyennek...
Leány, maradj leány
akármilyen csókra.

Mondjátok meg nekem,
a gyertyát és szerelmet
mi gyújtja
és mi oltja?

Egyszer majd ősz és ritka haj hág
a fejre, mely még feketén gögös.
Átfut a szíven a fiatalság
utolsó vággyal a legutolsó nőhöz.

Feneket ért a kő.
Csak a víz színe gyűrűzik,
Mi marad a lepkéből,
mikor a szárnya felgyúlt?
Mégis, mi minden lesz még és szűnik...
S az enyém csak az,
ami elmúlt...

M I N D E G Y

Melyiket szereted a csillagok közül,
mindenütt egyforma lágy a pázsit.
Kitől is vettek át örökösül,
s vajjon ki kísér majd énutánam hazáig?

Szálaknak összefonódni mért is?
Minek is élni az álmainkban?
De talán lenni kell mégis
mindennek, ami így van?

Sok-sok csalódás omladéka
a nap.
Miért nem adjuk egy álomért néha
a virrasztásokat?

Mért ne hajtsuk le néha a másik
parton fejünket, ahol a párna köd.
Mindenütt egyforma lágy a pázsit,
s választani nehéz
a csillagok között.

Ú G Y S E M E R N É M

Mit is mondhatnék egyáltalán neked?
Nem tudok beszélni szerelem nyelvén.
Szavakba fogni vágyó véretem
ügyse merném.

Így van ez:
két élet majdnem egymáshozkocant,
s kitért az útból.
Kettőnk közül egyik se moccant,
a magány hurkol.

Nem szállhatunk le vonatunkról.

Aztán a vonatok elválnak.

Összeütközés?

Lehet az is, de nem valószínű.

Marad:

egy kevés bánat,

egy kevés derű.

Összeütközés szinte kizárva.

Mozdonyvezető nem lehet bárki.

És ha rossz sínre megy át a

vonat,

még mindig meg lehet állni.

Nem.

Szükségtelen ezt elmondanom neked.

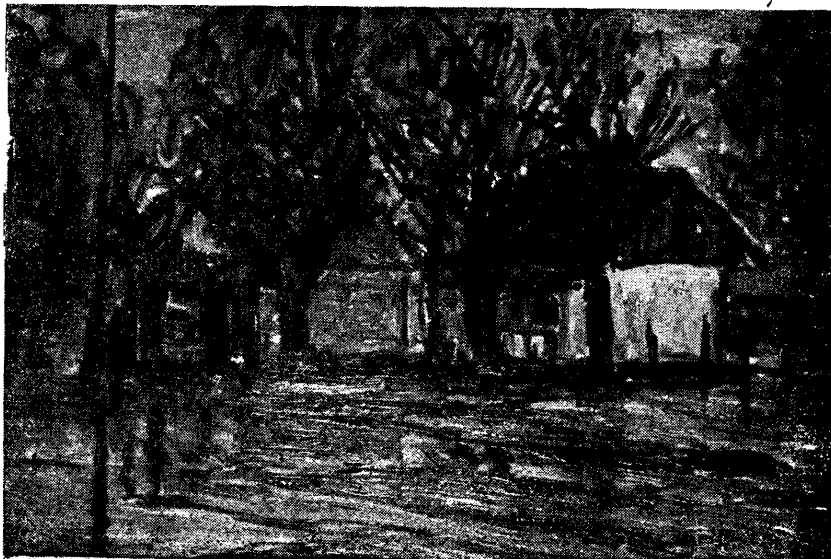
Még ha hiszek is vonatok egymásbavesztén.

Szavakba fogni vágyó véretem

hogyan merném?

Iványi Iván

Föld.: Ács Károly

Bob Emil: A vágóhíd környékéről (olaj)